

Nom: JOHN FRENCH

Edat: 51

Lloc de naixement: Melbourne, Austràlia.

Estudis: Llicenciat en Enginyeria mecànica

De què treballaves al teu país d'origen? Vaig treballar durant els anys 80 en el disseny i supervisió de motlles de compressió per a una empresa d'endolls.

Per què vas marxar del teu país? Per viatjar i veure món. Per a un australià és un pas molt important, gairebé com una iniciació, una experiència quasi imprescindible, perquè estem una mica allunyats de tot. Hem d'obrir la nostra ment i aprendre molt de la resta del món.

Què senties quan vas marxar? Tenia 21 anys, per a mi era una aventura, estava molt motivat. Vaig anar a viure a les cases *okupades* del barri de Brixton, a Londres. En aquella època hi havia molta moguda, va ser molt interessant i vaig aprendre molt.

Quan vas arribar al Poblenou? El 2008

Què t'agrada del barri? S'hi viu molt bé, m'interessa la seva història. És com un poble, pots viure sense un cotxe; tot és a una escala humana. A Austràlia les distàncies són molt grans, sempre necessites cotxe.

Què és el que menys t'agrada? Aquí hi ha força manipulació als mitjans de comunicació. També em preocupa una mica el tema del nacionalisme català, com acabarà tot aquest procés.

Què trobes a faltar? L'humor australià. És un humor que parla de la nostra realitat, irònic i innocent a la vegada. Quan parlo amb els meus germans sempre estem fent broma.

Què et costa? L'idioma. Em costa molt aprendre, i amb els anys cada vegada és més difícil.

El Futur: El meu cap està a Austràlia, però he estat fora tan de temps que no estic segur d'on és casa meva. Si pogués escollir lliurement, preferiria tornar, però no és una decisió que pugui prendre jo sol; cal pensar en la família i els nens, això ara mateix és el primer. Com a mínim, durant molts anys seguiré aquí.

La meva història

La meva família es dedica a l'apicultura, però jo no volia treballar amb les avelles. Durant els 80 a Austràlia hi havia una gran activitat musical, sobretot a Melbourne. M'agradava molt aquest ambient, vaig tocar en alguns grups i anava a veure tres concerts per setmana. Vivia en un pis compartit, va ser una època fantàstica, amb molta festa i menys preocupació. També des d'aquella època m'han interessat les ONG, per defensar la justícia global, els drets humans i el medi ambient. El món anglosaxó en general participa més en aquestes organitzacions.

Tinc dos germans. Quan vaig decidir marxar tota la meva família em va recolzar, encara que en aquell moment no tenia la intenció de quedar-me a viure a Europa. Aquí hi ha tantes coses per veure i aprendre... Les col·leccions d'art són incomparables! He viscut a Amsterdam i a Londres. Durant els anys 90 em vaig dedicar a la pintura, aprenent de forma autodidacta, però cap al 2000 vaig decidir canviar de carrera professional. Vaig estudiar a Londres i vaig treballar a Oxfam. A Londres vaig conèixer la meva dona. Ella és de Vigo, i és filòsofa. Vivíem a Oxford, però per la seva feina vam venir a Barcelona, per treballar a l'ICREA (Institució Catalana de Recerca i Estudis Avançats). Ara treballa a la Universitat Pompeu Fabra.

Tinc dos fills, de 9 i 12 anys. Van néixer a Anglaterra. Vull que estiguin ben preparats, tan si es volen quedar aquí com si volen marxar a viure fora. Ells estan entre dues cultures, però crec que se senten més vinculats al món anglosaxó, de moment. Jo no he aconseguit connectar gaire amb la societat i la cultura d'aquí, em sento més còmode en el món anglosaxó. La ciutat m'agrada, però m'ha costat molt trobar feina, ha estat dur. Tenia l'objectiu de trobar aquí l'equip creatiu de la meva vida, i no ha estat així. Les feines, la formació i la remuneració que he rebut no han complert les meves expectatives. En algun moment m'he trobat sol, però la meva prioritat ha estat la família.

Abans de venir ja sabia que aquí hi havia una llengua diferent. Des d'Anglaterra vaig enviar correus electrònics demanant informació. Si escrius en una llengua, vols que responguin en la mateixa; a mi sempre em responien en català, i no entenia què em deien. Em diuen que he d'aprendre català, però em costa molt... Encara no domino bé l'espanyol, i si he d'invertir el meu temps a estudiar una llengua, prefereixo dedicar-lo a millorar el meu castellà.

Crec que el nacionalisme no és bo per la classe obrera, perquè et fa mirar cap endins; per solucionar els greus problemes que tenim hem de reforçar les relacions internacionals. No entenc com pot ser que la Gran Bretanya hagi decidit sortir de la Unió Europea, no m'ho puc creure. És un vot de protesta, però aquest no és el camí per aconseguir un futur millor.

La consciència mediambiental, que per mi és fonamental, no està gaire implantada aquí. Es parla molt de nacionalisme, però ningú parla del canvi climàtic, que sí que és un tema greu pel present i el futur del nostre món.

Cada any o cada dos intento tornar a Austràlia. La meva mare té 92 anys i viu sola, parlem per Skype cada setmana, però sempre tinc ganes de poder estar amb ella. La societat ha canviat molt: ara hi ha més diners, la gent és més rica però menys feliç. És un país més conservador, ha perdut una mica la seva alternativitat, com la resta del món en general.